

תלמודו בידו

דף כ עמוד א

א] קבר את קרובו בערב הרגל או ברגל, האם הרגל עולה למנין גזירת שלשים ?

ב] כמה זמן צריך לנהוג אבלות קודם הרגל כדי שהרגל תבטלה ?

ג] מנין שאבלות נוהגת שבעה ימים ?

ד] מה זו שמועה רחוקה, וכמה ימי אבלות צריך לנהוג בה ?

ה] כיצד היה ר' חייא דודו של רב, ומה נלמד מדברי ר' חייא "חלוץ לי מנעלי, והולך כלי לבית המרחץ" ?

א] ערב הרגל: עולה למנין שלשים, לפי שכבר התחיל באבלות. ברגל: לרבה אינו עולה. ונפרך מדברי הברייתא שעולה למנין שלשים ושהרי אף ברגל אסור להסתפר ולגהץ מחמת המועד. וכן הורה רבי אלעזר.

ב] תנא במשנה: שלשה ימים. וכן סוברים בית שמאי ור' אליעזר. וכך פסק רבא. חכמים: אפילו שעה אחת. וכן סוברים בית הלל. וכך פסקו ר' יוחנן ורבינא.

ג] "והפכתי חגיכם לאבל", כשם שחגי פסח וסוכות שבעה ימים, כך אבלות שבעה ימים. והוקש לחג השבועות ללמד ששמועה רחוקה נוהגת יום אחד.

ד] שמועה רחוקה: שמע על מיתת קרובו לאחר שלשים יום ממותו. אבלות: לחכמים, נוהג בו שבעה ושלשים. וכן נהג ר' אחייה בגולה. לברייתא, על אביו ואמו נוהג שבעה ושלשים. על שאר קרוביו, יום אחד. לר' עקיבא, נוהג יום אחד. וכן הלכה, שהלכה כדברי המיקל באבל.

ה] ר' חייא ורב: אביו של רב, הוא אחיו של ר' חייא מן האב. ואמו של רב, היא אחותו של ר' חייא מן האם. רב רמז לר' חייא שהם מתו לפני יותר משלשים יום, ואמר ר' חייא לשמשו: חלוץ לי מנעלי: שכן אבל אסור בנעילת הסנדל. הולך כלי למרחץ: שבשמועה רחוקה די באבלות שעה אחת.